

Til § 45.

Disse Bestemmelser, som kun er de til Administrationens Gennemførelse af Hovedreglerne i §§ 29—30 nødvendige Tillægsbestemmelser, tilsigter at forlene det sociale Udvalg med den fornødne Myndighed overfor Personer, der trænger til Hjælp, men ikke vil rette sig efter de Bestemmelser, Udvalget træffer.

Til § 46.

Denne Bestemmelse svarer til Fattiglovens § 39, Stk. 2.

Til § 47.

Bestemmelsen i Stk. 2 om, at de i denne nævnte Forseelser straffes som andet Bedrageri, samt Henvisningen i Stk. 3 til Borgerlig Straffelovs Kap. 17 tilsigter ikke at indføre nye Straffebestemmelser saalidt som at ændre eller udvide Bestemmelserne i Straffeloven, idet de angivne Forseelser kun skal kunne straffes efter paagældende Bestemmelser i Straffeloven, forsaavidt dette vilde kunne ske alligevel. Tanken er kun den at give Forsørgelsesmyndighederne en Vejledning og at fremdrage de Forseelser, som efter Ministeriets Opfattelse maatte kunne rammes af Straffeloven.

Bestemmelsen i Stk. 2 om Straf for Tilsnigelse af Hjælp af væsentlig anden Art, end der ellers vilde kunne være ydet, saavel som Bestemmelsen i Stk. 4 indeholder derimod positive Straffebestemmelser, idet tilsvarende Bestemmelser ikke findes i Straffeloven.

Til § 48.

Efter § 78 i Borgerlig Straffelov skal, naar en Person dømmes for en Handling, der skønnes vanærende i den offentlige Mening, i Dommen de borgerlige Rettigheder frakendes ham, og derved bortfalder efter den nævnte Bestemmelse i Straffeloven bl. a. Retten til Pension, Understøttelse »eller anden Ydelse af det offentlige, hvis Opnaaelse eller Nydelse i Lovgivningen er betinget af, at vedkommende ikke ved Dom er fundet skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling«. Som Korrelat til denne Bestemmelse er det foreslaaet, at en Person, der har gjort sig skyldig i et af de i § 47, Stk. 2—3, nævnte Forhold og i den Anledning er frakendt de borgerlige Rettigheder, kun kan erholde Fattighjælp, indtil han maatte have generhvervet de borgerlige Rettigheder.

I Stk. 2 er det fastsat, at forsaavidt de borgerlige Rettigheder ikke er frakendt ham ved Dommen, vil han, dersom Forseelsen er begaaet i egen Forsørgelsessag,

ikke i det første Aar kunne opnaa anden Hjælp end Fattighjælp. Denne Bestemmelse kan maaske synes streng, naar henses til Hovedbestemmelsen i Straffelovens § 78, men det synes dog rimeligt, at Personer, der har gjort sig skyldig i Forseelser i Forsørgelsessager, kun kan hjælpes med den mindst fordelagtige Form for Hjælp efter nærværende Forslag, nemlig Fattighjælp.

Bestemmelsen i Stk. 3 følger forsaavidt Lovgivningens almindelige Regler, og er kun tænkt som en Vejledning for Forsørgelsesmyndighederne.

Til § 49.

Med Hensyn til denne Bestemmelse gør sig samme Betragtninger gældende som anført ovenfor til § 47, Stk. 2—3, idet dog bemærkes, at det er foreslaaet, at Undtagelsesbestemmelsen i Straffelovens § 156, Stk. 2, (hvorefter Bestemmelsen i § 156, Stk. 1, om Straf for Nægtelse af eller Undladelse af at opfylde Pligt, som en Tjeneste eller et Hverv medfører, ikke omfatter Hverv, hvis Udførelse hviler paa offentlige Valg) ikke skal gælde for de Personer, der deltager i Administrationen af nærværende Lov.

Til § 50.

Bestemmelserne er i Overensstemmelse med den gældende Praksis med Hensyn til privates Klager over Kommunalbestyrelsernes Afgørelse. Det er, for at ikke saadanne Sagers Behandling skal forhales, bestemt, at Afgørelsen skal foreligge inden 1 Maaned, og at en eventuel Overskridelse af denne Frist skal begrundes.

Det er derhos foreslaaet, at den nugældende Ordning, hvorefter Københavns Magistrat i Henseende til Forsørgelsessager sorterer direkte under Ministeriet, udvides til at gælde Frederiksberg Kommune, og at en lignende Ordning kan godkendes for andre Kommuner, hvis Forsørgelsesvæsen ledes af en selvstændig juridisk Forvaltning.

Til § 51.

Svarer til Fattiglovens § 59, 1.—2. Pkt., dog at Fristen for Indankning for Ministeriet er betydelig forkortet, nemlig til 1 Maaned.

Til § 52.

Selv om den udførlige Fremstilling i denne Lov af mange praktiske Enkeltheder samt Bortfaldet af Forsørgelseskommunesystemet antagelig i nogen Grad vil indskrænke Antallet af de Sager, der maa føres op til Ministeriets Afgørelse, vil der dog blive